

любецъ, ще послуша молбы те ны, и, или ще ослободи отъ злины-тѣ, които сж на' снамѣрили, или ще ни даде сила да ги прѣтърпяваме, за да са удостоймъ напоконъ да получимъ погълѣмы добрины. Прѣдъ сичко, длѣжны сме да припадамы непрѣстанно на неизмѣрима та негова благодѣть, и да му са молимъ да ни помага за вынжги, да прѣтърпямы искушенія та, които сж неизбѣжны въ свѣта; да пазимъ негова' законъ и да бждемъ добродѣтельны; защото безъ Божия-та помощь никогѣ никакое добро неможемъ направи.

Длѣжны сме да обичямы Бога повече отъ сичко друго и да го обичямы отъ се сърце и душа, едно, защото е достоинъ за сѣка любовь поради безкрайны-тѣ му совершена, и друго, защото и той на' обичя, и вынжги на' благодѣтельствува.

Длѣжны сме еще да имамы не' токо тѣзи вжтрѣшны мысли на благоговѣніе то, на покорство то, на страха', на благоразуміе-то, на повинувеніе то, на вѣра та и на любовь-та къмъ Бога, но при тѣхъ да присвѣткупяваме и външно то благочестіе, и да показваме дѣйствително и очивѣстно нашата къмъ Него вѣра. За туй трѣба да празнуваме съ благоговѣніе колкото празници сж опрѣдѣлены въ почетъ на Бога, да честимъ священнолѣпно въ светы тѣ храмове, които сж нему посвещенны; да прѣдстоимъ съ божественна ревность въ общы тѣ молитвы, и въ священны-тѣ таинства.

Благоговѣніе-то, което сме длѣжны да показваме къмъ сѣко божественно, не трѣба да е само външно и налично, но да са придружа и отъ вжтрѣшна ревность на сърце то, защото, ако не е отъ сърце, но само за външно показваніе, то